

Sygn. akt II UK 134/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku F. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Opolu
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 23 lipca 2014 r., sygn. akt III AUa 181/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uwzględnił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Opolu i zmienił wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu z dnia 29 listopada 2013 r. w sprawie F. T. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Opolu o prawo do emerytury, oddaliwszy odwołanie. Uznał za uzasadnione zarzuty apelującego organu rentowego w odniesieniu do spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy w P. w G. od dnia 1 października 1970 r. do dnia 31 sierpnia 1983 r. oraz w „C.”, spółka jawna w G.. Uznał za błędne ustalenia Sądu pierwszej instancji, że wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu na stanowisku spawacza, a więc na stanowisku wykazanym w wykazie A dział XIV poz. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

szczególным charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w okresach od dnia 5 sierpnia 1972 r. do dnia 31 sierpnia 1983 r. – przez 11 lat i 26 dni, od dnia 4 grudnia 1995 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. – przez 3 lata i 26 dni, od 1 dnia kwietnia 1992 r. do dnia 12 października 1992 r. – przez 6 miesięcy i 12 dni oraz od dnia 16 listopada 1992 r. do dnia 31 grudnia 1994 r. – przez 2 lata 1 miesiąc i 15 dni, łącznie przez 16 lat 5 miesięcy i 19 dni, jako dokonane wyłącznie na podstawie zeznań świadków i wyjaśnień wnioskodawcy, przy odmiennych faktach wynikających z akt osobowych. W ostateczności ustalił, że ubezpieczony nie wykonywał pracy stale i w pełnym wymiarze czasu na stanowisku spawacza, a w konsekwencji nie wykazał 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, od którego uzależnione jest prawo do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez przyjęcie, że nie przysługuje mu prawo do emerytury, mimo spełnienia wszystkich ustawowych warunków, oraz obrazy przepisów postępowania – art. 382 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. „przez niczym nie uzasadnione pominięcie znaczenia osobowych źródeł dowodowych prowadzące do oceny materiału dowodowego w sposób niewszechstronny oraz niezgodny z zasadami doświadczenia życiowego, logiką i notoryjnością”, a także niewłaściwe zastosowanie art. 473 k.p.c. prowadzące do przyjęcia, że w postępowaniu dowodowym dopuszczalna jest hierarchizacja dowodów.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił istnieniem przesłanki ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., stwierdzając, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Motywował to „naruszeniem tak prawa materialnego, jak i przepisów postępowania, pozostającym w związku z wynikiem sprawy, którego przejawy podniesiono w zarzutach”. Podniósł, że nie może być wątpliwości, iż prawo do wcześniejszej emerytury - w związku ze stanem faktycznym i prawnym - powinno być przyznane, a jego odmowa „prowadzi do pokrzywdzenia ubezpieczonego, bezpodstawnej negacji jego uprawnień do zabezpieczenia społecznego i

destabilizacji jego pozycji w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi, te bowiem nie są badane w ramach przedsądu, w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W związku z tym, że każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także powołana przez skarżącego jako oczywista zasadność skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.), wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wspiera nawiązanie do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych ustaleń, zbudowanej na krytyce oceny dowodów. Takie uzasadnienie przyczyn kasacyjnych jest zresztą niedopuszczalne (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej

do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).